

Ötvened vasárnapra

K.K.T. Nagyböjt kellős közelségében, amikor már csak két nap választ el bennünket az emberiség legdrámaibb eseményének emlékeidétől, az Úr Jézus szenvedéstörténetének évről évre megisméltendő szent napjaitól, a mai vasárnap két történelmi esemény csodálatos összecsendülését hallottuk a szent evangéliumi szakaszból. Az Úr Jézus előre megjövendőli szenvedését és meggyógyít egy vakot, egy világtalannak visszaadja látását.

Mi az összefüggés a két esemény között? Az apostolok, akik három évig szem és fültanúi voltak azoknak a csodálatos dolgoknak, melyeket az Úr Jézus művelt az emberek között, hallották azokat az igéket melyek után lelkesen fölkiáltottak: így még ember soha sem szólt, látták hárman a Tábor-hegyen megdicsőült Krisztust, amikor isteni fényben és ragyogásban mutatta meg nekik Messiási arcát, még mindig nem tudtak megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy Mesterüknek szenvedni kell, hogy a megváltás ára isteni vért kíván. Elszomorkodva és szörnyülködve hallják Jézus szavát. Íme most fölme gyünk Jeruzsálembe és beteljesednek mind, amit a próféták megírtak az Emberfiáról. Pogányok kezébe kerül, akik megcsúfolják, bántalmazzák, megköpdösik, s miután megostorozzák, megölik őt. Pedig ők hiú reményeket tápláltak szívükben, hogy a Messiás országot, óriási földi birodalmat fog alapítani itt a földön. A két apostol, János és Jakab anyja már biztosítani akarja fia számára a fő helyet: Uram, tedd, hogy az én két fiam melletted, egyik jobbról másik balról legyenek majd ha bejutsz dicsőségedbe. De hogy a Megváltó munkatársának lenni annyit jelent, mint részt kérni a Krisztus szenvedéséből, vállalni és vinni az ő keresztyét; ez a gondolat idegen volt előttük. Hogy mennyire nem értették meg, mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy amikor a Tábor-hegyen már oly közel állónak gondolták vágyuk-álmuk megvalósulását a messiási dicsőségben való részesedést, önfeledten, elragadtatásban szinte magán kívül kiált fel a fő apostol, Péter: Uram, jó nekünk itt lenni, ha akarsz készítsünk három hajlékot, Neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet, rövid időn belül, amikor beteljesedett a szenvedésről való jövendölés, gyáván futnak el és tagadják azt is, hogy valaha is ismerték volna ezt az embert. Nem, nem ismerem azt az ember szolt Péter tagadása. Pedig ugyanaz az ember volt akkor is, mint a Tábor-hegyen.

A megváltásnak fő alkotó része a szenvedés volt. De a Krisztus-követésnek is egyik fontos alkotó része a szenvedés. Krisztust követni, kereszténynek lenni annyi, mint vállalni Krisztus sorsát. A Krisztus útja a Tábor hegyi megdicsőüléshez vezet, elkísérjük,

de elkísérjük a Golgotára, a keresztútra is. Aki utánam akar jönni, vegye fel keresztjét minden nap és úgy kövessen engem. Osztolni Krisztus sorsában, melyben volt munka és pihenés, volt fáradság és üdülés, volt tiszta, szent öröm és béke, de volt kemény harc és küzdelem, szenvedés és vérrel verítékezés. Krisztus követése annyit jelent, mint elfogadni ugyan az arany koronát is de nem visszautasítani a tövis koronát.

Ezt nem értették meg az apostolok, ezt nem érti meg sok keresztény, magát Krisztus követőnek valló lélek sem.

Itt csatlakozik az eseményhez a csodálatos gyógyítás, a vak ember látásának visszaadás. Mert amint a testi vaknak fogalmai a világról alig vannak, a lelki vaknak sem lehetnek fogalmai egy magasabb rendű, természetfeletti világról, annak igazságairól és még a szenvedésekben is szépségeket, nemes gondolatokat rejtő értelméről. A testi vaknak látó szemre van szüksége, hogy észrevegye, tudomást szerezzen a körülötte történő dolgokról, úgy a lelki vaknak és Krisztusnak mindent megvilágosító kegyelmére van szüksége, hogy lásson. Az Úr Jézus visszaadta a testi vaknak látását, mert hittel, bizalommal kérte: Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam! Uram, add, hogy lássak.

A jerikói vakkal együtt kell hogy kiáltsuk mi is, különösen a nagyböjt folyamán: Jézus, Dávid fia könyörülj rajtam. Uram, tedd hogy lássak. Lássam lelki szemeimmel a Te szenvedéseiden túl, a megdicsőüléset is, lássam sok küzdelmem és harcomon túl a magam megdicsőülését, nemesebbre, nagyobbra hivatottságát.

Aki a nagyböjti szent időben sokszor és hosszan néz a megfeszített Üdvözítőre, annak szíve lassan megtelik szánalommal, bűnbánattal és szeretettel, lelki szemei megnyílnak és belátja, hogy a töviskoronának is értelme van, hiszen a töviskoronás Krisztus azért halt meg a kereszten, hogy övének élete legyen, és pedig minél bőségesebb legyen.

A jerikói vakkal kiáltsuk mi is gyakran, különösen olyankor, mikor életünk célját, a sok szenvedés és harc, küzdelem és munka értelmét nem látjuk: Uram, add hogy lássak! És az Úr, aki nem utasította vissza a vak kérését, látókká tesz bennünket is, megnyitja lelki szemünket, hogy észrevegyük, meglássuk a Krisztust-követés szépségét és fenségét. Ámen.